

SEX=БАЛАСЫ

А КУМІРЫ ХТО?

Сэрцы мільёнаў фанатаў і прыхільнікаў «зорнай» пары Брэд Піт — Анджаліна Джалі нядаўна былі разбіты паведамленнем аб скасаванні імі шлюбу. Эталонны сплаў мужчынскай і жаночай прыгажосці, таленту, сямейных узаемаадносін распаўся. Так лічылі пра іх быццам бы ідэальны саюз многія, але не ўсе. Не, не падумаце, мне ў меру падабача акцёры Піт і Джалі, тое, што яны прынялі ў сваю сям'ю чужых дзетак, таксама заслугоўвае павагі. Але ў адносінах да ўжо былой «зорнай» пары я заўсёды прытрымліваюся трапнага, на мой погляд, жарту ўдзельнікаў Клуба вясёлых і знаходлівых: «Насамрэч Анджаліна Джалі і Брэд Піт — няшчасныя людзі. Падчас сексу ім няма каго ўявіць на месцы партнёра».

Іншымі словамі, скасаванне шлюбу толькі пацвердзіла адну простую ісціну: акцёры такія ж звычайныя людзі, як і мы з вамі. Я, канешне, не пра талент. («Аднойчы спатыкнуўся аб ката і з размаху ўлаў «задняй кропкай» на гітару. І тут я зразумеў, як Стас Міхайлаў піша свае песні»). Гаворка пра звычайныя чалавечыя пачуцці, эмоцыі, нават недахопы, калі хочаце. Зьяючы для нас «зорным» святлом з экрану кінатэатраў, у паўсядзённым жыцці знакамітыя гэтак жа сама, як і ўсе іншыя людзі, снедаюць, аплачваюць камунальныя паслугі, вырашаюць нейкія іншыя бытавыя праблемы. («Баярскі з характэрнай інтанацыяй крычыць па тэлефоне: «Это горводоканаль?» — Яму ў адказ нараспеў: «Нет, это санстанция, санстан-ци-я, сан-стан-ци-я-я...»).

«Инфармацыя — гэта тое, што ад нас хаваюць. Усё астатняе — рэклама».

Нядаўна глядзеў фільм зноў, дык на гэтым месцы проста выключыў тэлевізар... І што праз некаторы час робіць гэты юнацкі эталон закаханасці і адданасці? У наступнай частцы фільма герой-палюбоўнік з не меншай палкасцю крычыць ужо іншай: «Мадлен! Мадлен!» Таму што рыцар без страху і дабору — звычайны чалавек са сваімі слабасцямі... А некаторыя знакамітыя людзі могуць добраахвотна развітацца са статусам куміра па прычынам, толькі ім адным і вядомых. Як, да прыкладу, Рэне Зэльвегер. За што дзяўчаты палюбілі яе паўнаватую, адзіночную і няўдачлівую гераіню ў першай частцы «Дзённікаў Брыджыс Джонс»? За тыя эмоцыі, што можна было пабачыць на твары Брыджыс, — радасць, здзіўленне, расчараванне. Гэта быў жывы чалавек. Пасля пластыкі актрысы нельга пазнаць, а яе «гумавая маска» цяпер нічога не адлюстроўвае. Не дзіва, што трэцюю частку «Дзённікаў» калі і абмяркоўвалі, дык выключна ў кантэксце апошняй акалічнасці. Чаму «зорка» так абышлася са сваім тварам і ў канчатковым выніку з прыхільнікамі, думаю, многія так і не зразумелі, нягледзячы на тлумачэнні самой Зэльвегер. («Люблю перамены. Калі, напрыклад, пятніцу змяняе субота. Ці суботу — нядзелю. А да астатніх перамен стаўлюся з асцярожнасцю»).

Фота Сяргея Ніканючы.

А бывае, што некаторыя асобы ў наш час самі сябе прызначаюць у «куміры». (Памятаеце словы галоўнага героя з мультыка «Падаў мінулагодні снег»? «Хто тут, да прыкладу, у цыры крайні? Нікога?! Дык я першы буду!») Апошнім часам на гэтай ніве «запальвае» Джыгурда. («Вядомы акцёр Мікіта Джыгурда ходзіць у запарк не столькі на звяроў паглядзець, колькі сябе паказаць»). Нядаўна ён зноў (даўно ж нічога не «выкідваў») нагадаў пра сябе: пагаліў усю расліннасць на твары і сфатаграфавану ў дамашнім інтэр'еры амаль аголеным, дэманструючы яшчэ і шматлікія татуіроўкі на целе. Пахваліўся, што памаладзёў гадоў на дваццаць: «Я Джыгурду на пенсію адправіў, каб тварыць у любові, любові без правілаў». («Добра скроены, лоўка злеплены. Ну, проста выліты я ў маладосці», казаў герой усё таго ж мультыка «Падаў мінулагодні снег»). Ну, што скажаш? Сваю «хвіліну славы» заслужыў, заслужыў... Гэтак жая, які і вядомая амерыканская актрыса і фотамадэль Кім Кардаш'ян, якая пасля фотаздымкаў з акцэнтам на сваю знакамітую «пятую кропку» («Сакрэт прыгожых валасоў — вялікія грудзі») недаравальна «доўга» — падаецца, пару месяцаў — адсутнічала ў свецкай хроніцы. Нагадаю, гэтая асоба навучылася пераводзіць у звонку манету ўсе скандалы з сабой, удзельнічаючы ў рэаліці-шоу і іншых рознага кшталту здымках. І тут такая магчымасць зноў заявіць пра сябе: рабаванне і боязь быць згвалтаванай у парыжскай гасцініцы. А што ж ахова «зоркі»? Не паспела выклікаць... Злыя языкі сцвярджаюць, што гэта «рабаванне» арганізавала сама «ахвяра». Што ж, увага заваявана, далей застаецца не забываць на ёй яшчэ і падзарабіць. («Инфармацыя — гэта тое, што ад нас хаваюць. Усё астатняе — рэклама»).

Вось і Вера Брэжнева з гэтай нагоды ў чарговы раз з'явілася на вокладцы моднага часопіса ў ніжняй бялізне, пацвярджаючы свой статус сексі. («Як гаварыць загадчык адной кафедры: «Жонкі старэюць, а студэнткі трэцяга курса — ніколі»). Не, ніхто не аспрэчвае — паглядзець ёсць на што. («Ты што, у такім выглядзе хадзіла на дыскатэку?» — «Так». — «Апранайся і кладзіся спаць!»). Але па частае друкаванні гэтых здымкаў спявачка хутка рызкую наблізіцца па колькасці згадванняў да «дарагога Леаніда Ільча», прозвішча якога яна ператварыла ў сцэнічны псеўданім. А там і да анекдотаў, глядзіш, нядоўга. Можна, усё ж слушна кажуць: не ствары сабе куміра?..

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Спяваю для душы. Але не ў душы!»

(Заканчэнне.)

Пачатак на 8-й стар. «ЧЗ».)

— **Адкуль такое веданне беларускай мовы, любоў да яе?**

— Я па адукацыі журналіст. У школе да мовы ставілася вельмі прыхільна, а на факультэце журналістыкі БДУ значная частка дысцыплін выкладалася па-беларуску, нават тыя, якія не звязаны з мовай. І я атрымлівала сапраўдную асалоду ад таго, як на ёй размаўляюць выкладчыкі, ад яе мілагучнасці. На жаль, у штодзённым жыцці ў мяне не атрымліваецца размаўляць па-беларуску, але на рэпетыцыях заўжды карыстаюся роднай мовай. Мяне нават аб гэтым просяць...

«У нас, беларусаў, ёсць дзіўная рыса: мы не можам паслухаць нешта новае — яго абавязкова трэба адразу з чымсьці параўнаць».

Беларускай мовы ў паўсядзённым жыцці сапраўды не хапае. Не толькі мне, але і ўсім нам. І я вырашыла выправіць гэты недахоп творчасцю. Калісьці паспрабавала напісаць песню па-беларуску і ўжо не змагла спыніцца. Так я прыйшла да мовы і любові да яе. Увогуле людзі вельмі станюча ставяцца да твораў па-беларуску. Нядаўна напісаў мужчына з Архангельска, які сам з Беларусі, але жыве ў Расіі, што «вашы песні вяртаюць мяне на Радзіму».

— **Калі анансаваліся адны з вашых першых песень, ты прапанавала слухачам шукаць не пэўны сэнс у трэках, а хутчэй, настрой...**

— Калі мы ствараем музыку, то не думаем пра тое, што ў нейкім радку схаваны глыбінны сэнс. Людзі задумваюцца пасля праслухоўвання таму, што іх кранула музыка ў спалучэнні са словамі. І ў гэтым спалучэнні і ёсць сэнс. Калі ён гарманічны, то выклікае настрой, які адкладаецца ў душы. І гэта выклікае думкі. Гэта галоўнае. Я не лічу сябе паэтам і мае творы далёкія ад ідэалу, але я музыка, які стварае музыку і тэкст да яе. Ёсць два розныя паняцці: паэт і паэт-песеннік. Я сябе адношу да другой катэгорыі.

«Усе кажуць, што сучаснае пакаленне не чытае. Але гэта не так. Мы чытаем іншае. Чытаем болей, але не мастацкую літаратуру, а цытаты і навіны ў сацыяльных сетках».

— **Апошняя кампазіцыя «Людзі, дзе вы?» вельмі хутка разляцелася па сеціве. Як думаеш, у чым сакрэт?**

— Кажуць, што ў музыцы нельга зрабіць нешта на заказ. Гэта будзе не ад душы і не так прыгожа, як зроблена ў парыве. Песня была напісана толькі таму, што так было трэба. І для мяне стала шокам тое, што яна атрымалася ўдалай. Каб узяць удзел у конкурсе «Заспявай», трэба было пакласці верш сучаснага паэта на музыку і выканаць кампазіцыю.

Сяджу я вечарам, гартаю старонкі ў інтэрнэце з рыфмаванымі радкамі і раптам трапляю на «Смутак горада» Ірыны Багдановіч. Прачытала — і музыка нарадзілася адразу. Мы звязаліся з паэткай: наша клавішніца Вераніка якраз вучыцца на філалагічным факультэце, дзе Ірына Багдановіч працуе. Яна была не супраць стварэння песні, хаця заўважыла, што рок ёй не зусім даспадобы. Калі даслалі канчатковы варыянт, адказу не атрымалі. Тым не менш, трэч запісаны, ужо ў ратацыі на радыё.

— **Дзіўна, калі маладая і занятая дзяўчына чытае беларускую літаратуру...**

— На самай справе на гэта зараз не заўжды хапае часу. Праца, курсы мовы, сям'я, сябры. Усе кажуць, што сучаснае пакаленне не чытае. Але гэта не так. Мы чытаем іншае. Чытаем болей, але не мастацкую літаратуру, а цытаты і навіны ў сацыяльных сетках. Да ўсяго трэба дарасці. І да якаснай літаратуры таксама. Больш

стылі, па невербальных рысах. Станюча стаўлюся да «Океан Эльзы». Мне б хацелася гучаць, як яны.

«На жаль, у штодзённым жыцці ў мяне не атрымліваецца размаўляць па-беларуску, але на рэпетыцыях заўжды карыстаюся роднай мовай. Мяне нават аб гэтым просяць...»

— **Як рэагуюць слухачы на вашы трэкі?**

— У большасці ім падабаецца наша музыка. Але не ўсім. Калі атрымалі «Адкрыццё года», то адзін хлопец напісаў: «Вы што, з глузду з'ехалі, даваць прэмію «цёлцы» ў скураных штанах?» Менавіта ў іх я выступала. Але ў гэтым каментары няма ні слова пра нашу музыку ці тэксты,

за ўсё мне падабаецца беларуская літаратура мінулага і гэтага стагоддзя. Напрыклад, «Любіць ноч права пацуюць» Юрыя Станкевіча. Таксама даспадобы Сяргея Даўлатаў, Антон Чэхаў, Мікалай Гоголь, Агата Крысці, Уладзімір Караткевіч. Янка Купала мне больш блізка, чым Якуб Колас.

— **Можаш вызначыць, у якім стылі працуеш?**

— Мы не ставім сабе ніякіх абмежаванняў. Робім тое, што падабаецца. Але акрэсліваем стыль як поп-рок. «Поп» — ад слова «папулярны». У большасці нашы песні блізкія да гэтага азначэння, а не да андэграўнда. А «рок», бо карыстаемся яго элементамі. Але ў трэках можна адшукаць і фолк, і блюз.

— **Ці ёсць ідэал, на які арыентуешся?**

— У нас, беларусаў, ёсць дзіўная рыса: мы не можам паслухаць нешта новае — яго абавязкова трэба адразу з чымсьці параўнаць. Тэрмінова патрэбна адшукаць аналаг у Расіі ці на Захадзе. Сама я слухаю разнастайную музыку і не спыняюся на адным напрамку. Нават рэп можа быць якасна выкананы і кранаць да слёз. Падабаецца «Rel1kt», тое, што рабіў Алесь Кот-Зайцаў у гурце «Босае сонца», «Серебряная свадьба». Досыць прафесійна працуюць «Nizkiz», «Мутнае вока», хаця аналагічную музыку не слухаю. Некаторыя кажуць, што я падобная да Adele па энергетыцы,

толькі пра мой знешні выгляд. Мы і зараз, смеючыся, згадваем гэта, калі я апранаю тыя штаны... Але абсалютная большасць водгукаў і ад слухачоў, і ад рэжысёраў станюча.

— **Іх, напэўна, здзіўляе якасны вакал...**

— Магчыма (усміхаецца). Часам мне падаецца, што зараз модна не трапляць у ноты. Здзіўляюся, калі члены журы прыходзяць у захапленне ад таго, як выканаўца экспрэсіўна пракрычаў тэкст. Гэта нешта новае раптам становіцца мэйнстрымам. Быць адукаваным музыкантам — не так ужо важна. Быць фрыкам — тое, што трэба.

— **Што цябе натхняе пісаць?**

— Нават магу дакладна згадаць, як нарадзіліся пэўныя тэксты. «Маё мора» — калі была ў Паланзе на Балтыцы. Сядзела каля мора, а там было так холадна, глядзела ўдалечыню і раптам з'явіліся гэтыя радкі. Музыка прыйшла пазней — ужо ў Мінску. Песня «Навошта» нарадзілася ў той момант, калі я разыходзілася са сваім маладым чалавекам, несла цяжкія рэчы ў руках, і па дарозе дадому з'явіліся першыя чатыры радкі. Але часцей за ўсё вершы прыходзяць у ваннай пакоі. Але я не спяваю ў душы! (Смяецца). Напэўна, радкі пасылаюцца мне аднекуль з космосу.

Вераніка ПУСТАВІТ.
pustavit@vziavda.by

ЧЫРВОНКА
 Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звезда»,
 грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар
 КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказны за выпуск: рэдактар аддзела
 Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
 Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звезда».
 Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.
 e-mail: info@vziavda.by

Газета адрэкавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве
 «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 19.10.2016 г.